

Aino rakastaa tiikereitä. Hänellä on huoneessaan raitaiset lakanat, soittorasia, joka soittaa sademetsän säveliä, ja kymmenen tiikeripehmoa rivissä sängyllä. Hän tietää, että tiikerit lipovat mielellään appelsiinijäätelöä, kuuntelevat tangoa ja lukevat runoja. Hän on aivan kuin tiikeri itsekkin, ja niinpä häntä kutsutaan Tiikeri-Ainoksi.

Tiikeri-Aino leikkii yleensä yksin, sillä sellainen on tiikerien luonne. Eräänä päivänä hän kuulee, että kaikki kaupungin lapset suunnittelevat yhteistä teatteriesitystä. Näytelmää varten tarvitaan tietenkin näyttelijöitä, mutta myös lavastajia, puvustajia, valosuunnittelijoita, näyttämöteknikkoja ja kuiskaaja. Ensimmäistä kertaa Tiikeri-Ainon omat leikit tuntuvat hirvittävän tylsiltä. Hänkin haluaa mukaan näytelmän tekoon.

Kaikilla muilla on jo tehtävä.
He juoksentelevat ympäriinsä
tärkeän näköisinä. Kiireen keskellä
seisoo ohjaaja korkealla jakkaralla
sulkakynäänsä heiluttaen.
Tiikeri-Aino päättää kysyä tältä,
mitä hän voisi tehdä.

Ohjaaja katsoo Tiikeri-Ainoa korvista hännänpäähän ja nyrpistää nenäänsä.

”Mikä tuo typerä karvapuku on olevinaan?”

”Minä olen tiikeri”, sanoo Tiikeri-Aino. ”Tämä on minun turkkini ja nämä ovat raitani.”

”Riisu se, tai et pääse mukaan. Tiikerit eivät kuulu teatteriin.”

Tiikeri-Aino on pöyristynyt. Kyllä minä johonkin sovin, hän ajattelee ja lähtee etsimään itselleen tehtävää.

Typerä ohjaaja, typerä näytelmä, typerä karvapuku!

”En minä edes halua olla mikään tiikeri!” Tiikeri-Aino huutaa, mutta kukaan ei ole kuulemassa.

Hän tarttuu häntäänsä ja repäisee. Kuuluu karmea riipivä ääni.

